

РЕШЕНИЕ

№ 602

гр. Варна, 24.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 7 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галя Алексиева

при участието на секретаря Ивелина Ат. А.ова
като разгледа докладваното от Галя Алексиева Гражданско дело № 20223110113036 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявен от Н. П. П., ЕГН ***** с адрес **** срещу Прокуратурата на Република България, иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т.3 ЗОДОВ за осъждане ответникът да заплати на ищеца сумата от **10000лева**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди във формата на психически болки и страдания, пряка и непосредствена последица от незаконно водено срещу ищеца наказателно производство по д.п. № 96/2011г. по описа на Окръжен следствен отдел на ОП Варна, по което е бил привлечен в качеството на обвиняемо лице за извършено престъпление по чл. 325 НК, за което впоследствие е бил оправдан с влязла в сила присъда № 30/28.09.2017г. по НОХД № 223/2015г. по описа на РС Провадия, ведно със законната лихва считано от датата на подаване на исковата молба- 30.09.2022г. до окончателното погасяване на задължението;

Ищецът основава исковата си претенция на следните фактически твърдения:
Бил е привлечен като обвиняем за извършено престъпление по чл. 325, ал. 2 НК по д.п. № 96/2011г. по описа на Окръжен следствен отдел на ОП Варна.

По внесен обвинителен акт първоначално е образувано НОХД № 592/2012г. на РС Провадия, а впоследствие НОХД № 223/2015г. на РС Провадия. С присъда № 30/28.09.2017г. е бил признат за невинен, която не е била протестирана от ответника и е влязла в сила.

Твърди, че в периода от 2011г. до 28.09.2017г. е бил разпитван и е участвал в множество съдебни заседания по двете НОХД. В периода преживявал стрес, неприятни чувства за накърнено достойнство, добро име и чест от незаконно повдигнато срещу него обвинение за престъпление, което знаел, че не е извършил. Повече от бгодини бил третиран

като подсъдим.

Твърди, че особено в периода юли 2015г. – август 2016г. е изпаднал в умерено тежък депресивен епизод, чийто симптоми се проявявали с различна продължителност и острота. Бил с подтиснато настроение, липсвали му енергия и увереност, имал епизоди на стягане на челюсти и врата, замайване, шум в ушите, страх от загуба на контрол особено по време на шофиране. Липсвала му концентрация, не изпитвал радост, измъчвало го безсъние. Предписани му били различни медикаменти като мерсинол, ксанакс. Ползвал болнични. Счита, че така търпяните от него неимуществени вреди справедливо биха се обезщетили с исканата парична сума. Претендира присъждане на разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника, с който искът се оспорва като неоснователен.

Оспорва твърдяните негативни емоционални състояния да са пряка и непосредствена последица от воденото срещу ищеца наказателно производство. Счита, че извод за обратното не следва от ангажираната медицинска документация, макар в нея да са отразени като констатирани здравословни проблеми. Допуска, те да са резултат на заболявания предшестващи наказателното производство или на други обстоятелства случили се в живота на ищеца.

Оспорва ищецът да се е ползвал с добро име и авторитет преди образуване на наказателното производство срещу него.

Оспорва сочената продължителност на наказателното производство, доколкото нямало данни относно момента на привличането му към наказателна отговорност, респ. момента на влизане в сила на оправдателната присъда.

Оспорва размера на търсеното обезщетение като се сочи той да е силно завишен и несъответен на принципа на справедливост, икономическия стандарт и утвърдената съдебна практика. В тази връзка излага, че няма твърдения спрямо ищеца да е взета мярка за неотклонение и случаят да е медийно разгласен.

Посочва, че разследването по д.п. е продължило максимум година. Останалата част от наказателното производство се е развила в съдебната му фаза, в която ответникът нямал водещи функции и за която продължителност нямало твърдения да е резултат от конкретни действия на ответника.

Искането е за отхвърляне на исковите претенции.

В о.с.з. исковата молба и отговорът се поддържат.

Съдът, след преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства, и по вътрешно убеждение, приема за установено следното от фактическа страна и въз основа на това стигна до следните правни изводи:

Предявения иск намира правното си основание в разпоредбата на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ. С него се търси ангажиране отговорността на Държавата за вреди, в лицето на процесуалния ѝ субституент Прокуратурата на РБългария, причинени в резултат за

повдигнато и поддържано обвинение за извършено престъпление, за което ищецът е бил признат за невиновен с влязла в сила присъда. За да бъде ангажирана отговорността на Държавата задължително условие е да са причинени вреди, които да са резултат, т.е. в причинна връзка с конкретното действие от страна на държавното обвинение, в случая-незаконното обвинение. Тези вреди не се презюмират и подлежат на доказване от лицето, което ги е търпяло. Отговорността е обективна, т.е. вината не се изследва.

По делото са приобщени материали по НОХД № 592/2012г. по описа на ПРС, приложение към които са и тези по д.п. № 1154/2011г. по описа на РУП на МВР Провадия, д.п. № 96/2011г. по описа на Окръжен следствен отдел към ОП Варна, пр.преписка № 1257/2011г. на РП- Провадия, ВНОХД № 577/2015г. на ВОС, НОХД № 223/2015г. по описа на ПРС и ВНОХД № 65/2018г. по описа на ВОС.

Видно от тях е, че:

На 10.09.2011г. с протокол за оглед на местопроизшествие е било образувано д.п. № 1154/2011г. по описа на РУП на МВР Провадия срещу неизвестен извършител за извършено престъпление по чл. 325, ал.1 НК и по чл. 216, ал. 1 НК.

На 19.09.2011г. ищецът е бил разпит в качеството на свидетел по досъдебното производство.

С постановление на прокурор при РП Провадия от 05.10.2011г. разследването е възложено на следовател при Окръжен следствен отдел към ОП Варна, доколкото е установено съпричастност към извършеното престъпление на лице от състава на МВР и д.п. е образувано под № 96/2011г.

На 17.11.2011г. ищецът отново е бил разпит в качеството на свидетел по досъдебното производство.

С постановление от 09.03.2012г. е бил привлечен в качеството на обвиняем за извършено престъпление по чл. 325, ал.2, пр.2 вр. ал.1 вр. чл.20, ал. 2 НК, а именно за това, че на 10.09.2011г. в с. Невша, община Ветрино в съучастие с П. С. П. и неустановени по делото лица, като съизвършител извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, които по своето съдържание се отличават с изключителна дързост. Взета му е била мярка за неотклонение „подписка“ и същият е бил разпитан като обвиняем. На същата дата са му били предявени и материалите по разследването по реда на чл. 227 НПК.

С постановление от 04.04.2012г. ищецът е бил привлечен в качеството на обвиняем за извършено престъпление по чл. 325, ал.1 НК за това, че на 10.09.2011г. в кафе аперитив находящ се на ул. Пероника № 1 в с. Ветрино, извършил непристойни действия грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, както и за престъпление по чл. 325, ал.2, пр.2 вр. ал.1 вр. чл.20, ал. 2 НК, а именно за това, че на 10.09.2011г. в с. Невша, община Ветрино в съучастие с П. С. П. и неустановени по делото лица, като съизвършител извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, които по своето съдържание се

отличават с изключителна дързост. Взета му е била мярка за неотклонение „подписка“ и е бил разпитан като обвиняем.

На 14.03.2012г. и на 04.04.2012г. отново са му били предявявани материалите по разследването.

С обвинително мнение от 24.04.2012г., следователят е изпратил д.п. на РП Провадия с мнение за предаване на съд на обвиняемите ищецът Н. П. и лицето П. П..

На 12.11.2012г. РП Провадия е внесла срещу ищеца и лицето П. П. обвинителен акт в РС Провадия. Срещу ищеца Прокуратурата е поддържала пред съда обвинение за извършено престъпление по чл. 325, ал. 1 НК, а именно, че на 10.09.2011г. в кафе аперитив находящ се на ул. Пероника № 1 в с. Ветрино, извършил непристойни действия грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото. Образувано е било НОХД № 592/2012г.

С разпореждане на съда от 22.11.2012г. разглеждането на делото е било насрочено за 21.02.2012г., като е потвърдена взетата спрямо ищеца мярка за неотклонение. По молба на защитника на другия подсъдим, делото е било отсрочено за 28.03.2013г.

По него са били проведени открити съдебни заседания, както следва: на 28.03.2013г., 21.05.2013г., 04.07.2013г., 24.09.2013г., 05.11.2013г., 04.02.2014г., 27.03.2014г., 27.05.2014г., 26.06.2014г. и 25.09.2014г. Съгласно удостовереното в изготвените протоколи от о.с.з., на всички провеждани съдебни заседания, ищецът се е явявал лично, заедно с упълномощения от него адвокати от досъдебното производство. С присъда № 83/25.09.2014г., съдът е признал ищеца за невиновен и го е оправдал по повдигнатото му обвинение, като е отменена и наложената му мярка за неотклонение „подписка“.

Присъдата е била протестирана от РП Провадия, по чийто протест е било образувано ВНОХД № 577/2015г. на ВОС, по което се е състояло едно съдебно заседание на 18.06.2015г., на което ищецът се е явил лично. С решение № 221/20.07.2015г. на въззивната инстанция, първоинстанционната присъда е била изцяло отменена и делото е върнато на РС Провадия за ново разглеждане.

Така е било образувано НОХД № 223/2015г. по описа на ПРС. По него са били проведени открити съдебни заседания, както следва: на 10.12.2015г., 09.03.2016г., 02.06.2016г., 02.09.2016г., 01.12.2016г., 24.02.2017г., 18.05.2017г. и 28.09.2017г. Видно от удостовереното в изготвените протоколи от о.с.з. е, че на всички провеждани съдебни заседания, ищецът се е явявал лично, заедно с упълномощения от него адвокат.

С присъда № 30/28.09.2017г., съдът е признал ищеца за невиновен и го е оправдал по повдигнатото му обвинение, като е отменена и наложената му мярка за неотклонение „подписка“. Присъдата произнесена спрямо ищеца не е била протестирана от представителя на Прокуратурата, поради което и с изтичане на 15-дневния срок за протест, същата е влязла в законна сила, т.е. от 16.10.2017г.

ВНОХД № 65/2018г. по описа на ВОС е било образувано само по жалба на другия подсъдим, поради което и като нямащо отношение към спора, не се коментира от съда.

От експертното заключение на в.л. д-р Б. по приета неоспорена от страните и кредитирана от съда в цялост СПЕ се установяват следните факти: Ищецът страда от рекурентно депресивно разстройство, като вид психично разстройство от групата на афективните, характеризиращо се с епизодични прояви на депресия. Според в.л. характерно за депресията е- потиснато настроение, забавяния в мисловния процес, намаляване на волевата активност, вътрешно неспокойство, изживявания за отчужденост и вина, мъчителни телесни усещания. Като отключващи фактори са изброени- продължителни афективни напрежения, разстройства в семейно- домашната среда, проблеми с партньор, смяна на жилище, на работно място или загубата му, съдебно дирене и пр. За възникването им влияе и наследствена предразположеност. Конкретно при ищеца, според в.л. като отключващ фактор може да се приемат разпитите и съдебните заседания в продължителен период от време, без да се изключват като причина и други стресиращи обстоятелства от живота му. Но, според в.л. цялостното наблюдение и провеждано лечение от 2015г. до сега и резултатите от освидетелстването му, сочат, че това депресивно разстройство е отключено в периода от 2011-2017г. вследствие на продължителен стрес. Ищецът не е могъл да преработи рационално стресовата за него ситуация и тя се е превърнала в психотравма, спомогнала отключването на рекурентно депресивно разстройство. Пред в.лице е споделил, че и понастоящем продължава да приема антидепресанти, с каквито е започнал и провеждал лечение през 2015г.-2016г., и всеки опит за намаляване на дозата или спиране е довеждало до възобновяване на симптомите, което според в.лице е характерно за установеното при него психично разстройство. Понастоящем депресивните изживявания не са сериозно изразени, но е необходимо да продължи приема на изписаното му лечение с антидепресанти. В потвърждение на провеждано 2016г. лечение на ищеца с антидепресанти- мерсинол и ксанакс са и приобщените по делото амбулаторни листи.

Ангажираните от ищеца гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетелите А. И. и С. С., установяват следните релевантните за спора и твърдяни от ищеца факти:

И двамата свидетели познават ищеца от дълги години /детство/. Запознати са с това, че приятелят им е бил обвинен в извършване на престъпление, още в самото начало. На св. И. е споделял, че го викат постоянно по разпити и съдебни заседания. Притеснявал се, защото нямал вина. Всичко това продължило 5-6г., в който период постоянно ходел до Провадия. Разболял се, започнал да получава паник атаки, тревожел се, работата не вървяла. Напуснал от длъжност шофьор на градски транспорт, понеже се притеснявал от състоянието си и че вози хора. По време на процесите започнал да се променя. Споделял, че пак е на дело, че се притеснява, че не може да спи, че все го мисли и че го обвиняват без вина. И сега не се бил оправил. Пиел хапчета за тревожността си. Започнал да се оплаква от сърцебиене, страх, схващане на челюстта. Най се притеснявал от обвинението. Изпаднал в депресия, започнал да ходи на психиатър. По време на делото спрял да излиза с приятели, не отговарял на телефонни обаждания. Започнали по- рядко се виждат. Обяснявал, че не се чувства комфортно, получавал спазми и сърцебиене.

Съвкупният анализ на събраните по делото доказателства води на извод, че в

настоящия случай всички елементи от фактическия състав на правото са осъществени.

Обезщетението се определя в съответствие с принципа на справедливостта, заложен в чл. 52 ЗЗД, като се държи сметка и за конкретно установените по делото обстоятелства. Съобразно константната съдебна практика, съдът следва да има предвид при определяне размера на справедливото обезщетение, редица факти, сред които: продължителността на наказателното преследване, с оглед преценка за проведено ефективно разследване в разумен срок; тежест на повдигнатото и поддържано обвинение, дали е за едно или за няколко отделни престъпления, в т.ч. умишлено или по непредпазливост; вид и срок на търпяна мярка за неотклонение; брой на процесуалните действия с участие на пострадалия; съдебното минало на пострадалия; данните за психическото състояние и емоционални страдания и неудобства, претърпени от лицето; данните за отражението на наказателното преследване върху физическото и душевно здраве на пострадалия, начина му на живот, интереси, средата му, трудовата биография и ценностна система; отзвук на поддържаното обвинение в обществото, семейството и близък приятелски кръг, с оглед преценката за накърняване на честта и доброто име на пострадалия, както и наличието на съпричиняване от страна на пострадалия. Като ориентир за определяне паричния еквивалент на неимуществените вреди, следва да служи още и общата икономическа среда и стандартът на живот в страната към периода на увреждането. Изхождайки и от указанията, дадени в ППВС № 4/1964г., обезщетението трябва да е съразмерно с вредите и да отговаря, както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост в аспекта на съществуващите обществено икономически условия на живот.

Установява се, че от 09.03.2012г. ищецът е придобил качество на обвиняем за извършено престъпление по чл. 325, ал. 1 НК, като с постановление от 04.04.2012г. е привлечен като обвиняем и за престъпление по чл. 325, ал. 2 НК. С обвинителният акт, той е бил предаден на съд само по обвинението за извършено престъпление по чл. 325, ал.1 НК. Окончателно е оправдан по повдигнатото му обвинение с влязла в сила на 16.10.2017г. присъда на РС Провадия.

Наказателното производство срещу ищеца е продължило 5години и 7месеца. Престъплението, за което е ангажирана наказателната му отговорност е умишлено, но не и „тежко престъпление“ по смисъла на чл. 93, т.7 НК, доколкото предвиденото за него наказание е лишаване от свобода до две години или с пробация, както и с обществено порицание. Взета му е била най- леката мярка за неотклонение „подписка“, която не е ограничавала конституционно гарантирани негови права, като правото на свобода, свободно придвижване и пр. Мярката е търпяна от налагането ѝ с постановлението от 09.03.2012г. и е отменена с оправдателната присъда. За забавяне на наказателното производство до голяма степен значение е оказал фактът, че по досъдебното производство са разпитвани множество свидетели /над 20 на брой/, голяма част от които впоследствие в съдебната фаза на процеса е било невъзможно да бъдат открити, което съответно е било свързано с изискване на редица справки до различни институции, в т.ч. обявяването им на общодържавно издирване и провеждане на общо десет открити съдебни заседания при първото разглеждане на делото.

Доводите на ответника, че забавянето на наказателното производство е допуснато в съдебната му фаза, където ръководните функции на съда са водещи, респ. не бива да бъдат отчитани в негов ущърб, не могат да бъдат споделени. Първо, защото съдебното производство е образувано по внесен обвинителен акт, по което обвинение, съдът следва да се произнесе по арг. от чл. 293 НПК без значение процесуалното поведение на държавното обвинение. Второ, защото произнесената оправдателна присъда спрямо ищеца с № 83/25.09.2014г. е била протестирана от представителя на държавното обвинение и въз основа на това, тя е била отменена от въззивната инстанция, а делото е върнато за ново разглеждане. В рамките на повторното разглеждане на делото са били проведени общо осем съдебни заседания, причина за което е било обстоятелството, че част от свидетелите от д.п. не са били открити, а на техния непосредствен разпит е настоявал вкл. и представителят на държавното обвинение. И доколкото ангажираната отговорност е обективна, тя е на Държавата и в хипотезата на чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ, Държавата отговаря чрез своя процесуален субституент- Прокуратурата на РБ, независимо дали и други органи със своите действия са допринесли за търпяни от пострадалия вреди по повод незаконно повдигнатото му обвинение.

През този период от 5г. и 7м. с ищеца са провеждани редица процесуално-следствени действия в рамките на досъдебното производство, както и множество съдебни заседания в съдебната фаза на процеса /общо 19 на брой открити съдебни заседания, свързани с пътуване до гр. Провадия и отсъствие от работното място/ и са допринесли за високото ниво на стрес в продължителен период от време. Този извод се извежда, както от гласните доказателства, но преди всичко от експертното заключение. Последното сочи, че продължителният период на съдебните заседания, разпитите и участието на ищеца в процеса е подействало като стресогенен отключващ фактор за установеното при него рекурентно депресивно разстройство, т.е. повтарящо се епизодично депресивно разстройство.

За човек, който е неосъждан и при който е нямало субективно съмнение относно невинността си, наказателното производство е довело до негативни емоции, стрес, тревожност, притеснения и усещане на унижение. Депресивното разстройство, което е отключил в периода 2015г., продължаващо и понастоящем и изискващо непрекъснато медикаментозно лечение с антидепресанти, категорично е оказано влияние върху качеството на живот на ищеца. Както свидетелите посочват, а и това се потвърждава от експертното заключение относно характерните проявления на заболяването, ищецът се е затворил, отказвал е да общува с приятели, имал е вътрешно неспокойство, проявявал е психосоматични симптоми на сърцебиене, липса на сън. Продължителността на наказателното производство, оправдателната присъда и последващият я протест на Прокуратурата е създадо усещане за несигурност и неизвестност относно изхода на делото.

Изложеното обосновава извод, че ищецът е търпял негативни емоции и душевен дискомфорт, породени именно поради причина наличие на водено срещу него наказателно производство. Вредите се изразяват в нравствените, емоционални, психически, психологически терзания на личността, накърнената чест и достойнство. Целта на

обезщетението обаче е не да поправи вредите, а да възстанови психическото, емоционално и психологическо равновесие на пострадалото лице, за което осъждането на Държавата само по себе си също има ефект на репарация за ищеца.

Трайно установената практика на ВКС, приема, че е нормално да се приеме, че по време на цялото наказателно производство лицето обвинено в извършване на престъпление, за което в последствие е оправдано, изпитва неудобства, чувства се унижено, а също така е притеснено и несигурно, накърняват се моралните и нравствените ценности у личността, както и социалното му общуване. В тази именно връзка е и възприетото разбиране, че при установяване на този вид неимуществени вреди, не бива да се изхожда само от формалните, външни доказателства и когато се твърди причиняване на болки и страдания над обичайните за такъв случай или конкретно увреждане на здравето, а също и други специфични увреждания, с оглед конкретни обстоятелства, личността на увредения, обичайната му среда или обществено положение, то тогава те трябва да бъдат доказани от ищеца, като част от предмета на спора. В този смисъл, като доказани следва да се приемат твърденията, че здравословното състояние на ищеца се е влошило, именно в резултат на воденото срещу него д.п. Възраженията на ответника на база допусканията на експерта, че воденото наказателно производство е само един от множеството възможни отключващи фактори за заболяването на ищеца, са неоснователни. Няма данни по делото, предвид периода на проявление на заболяването за пръв път, в живота на ищеца да е имало друг стресогенен фактор. Напротив, двамата свидетели сочат, че промените в поведението са започнали, след като спрямо него е било повдигнато обвинението. До този извод е достигнало в лице и въз основа на цялостния процес на освидетелстване при изготвяне на експертното си заключение. Релевантно обстоятелство е и това, че заболяването не е преодоляно и изисква продължаване на прилаганото и до момент медикаментозно лечение, като от значение в този смисъл е и младата възраст на ищеца.

Така, приемайки наличие на претърпени неимуществени вреди, при определяне паричния еквивалент на справедливото им обезщетяване, съдът съобрази обстоятелството, че от наличните по делото доказателства, не може да се направи извод, че те обосноваващ присъждане на исканото обезщетение в размер на 10000 лева. По делото не се е твърдяло, нито пък се явява установено значително дискредитиране на ищеца в личен, социален или професионален план. Фактите и обстоятелствата, които излагат свидетелите относно загуба на работно място, притеснения пред семейството, пречки по кандидатстване в полицията, не могат да бъдат съобразявани от съда при определяне на дължимото обезщетение, защото те не са били твърдени от ищеца и на тях той не е основавал претенцията си за вреди.

Съобразявайки изложеното, настоящият състав преценява, че справедливото обезщетяване на претърпяните от ищеца неимуществени вреди следва да бъде определено в размер на сумата от 6000 лв. За горницата до пълния заявения размер претенцията се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

Като последица от основателно упражненото право на иск определеното от съда обезщетение следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на

исковата молба- 30.09.2022г., така както е било поискано.

На основание чл. 9а, ал.2 ЗОДОВ разноските в настоящото производство не се внасят предварително, а съобразно чл.10, ал.3 , изр.1 от същия закон, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса.

Затова разноските от 10лева за държавна такса за образуване на производството следва да бъдат присъдени на ищеца, доколкото поемането им в цялост се дължи от ответника. На същото основание разноските за депозит за вещо лице от 300лева поети първоначално от бюджета на съда следва да се възложат в тежест на ответника.

На основание чл. 78, ал.1 ГПК вр. чл. 10, ал.3 изр.2 ЗОДОВ на ищеца следва да се присъдят разноски за възнаграждение за един адвокат, съразмерно с уважената част от иска. Представеният договор за правна защита е за предоставена такава при условията на чл. 38, ал.1 ЗАдв. На това основание и разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адв. възнаграждения, в редакция към датата на уговарянето, съдът определя адв. възнаграждение за процесуално представителство на ищеца в производството в размер на 1300лева. От него, съразмерно уважената част на иска следва да се присъди сумата от 780лева.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, представлявана от Главния прокурор на РБългария **ДА ЗАПЛАТИ** на Н. П. П., ЕГН ***** с адрес **** сумата от **6000лева**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди във формата на психически болки и страдания, пряка и непосредствена последица от незаконно водено срещу ищеца наказателно производство по д.п. № 96/2011г. по описа на Окръжен следствен отдел на ОП Варна, по което е бил привлечен в качеството на обвиняемо лице за извършено престъпление по чл. 325, ал.1 НК, за което впоследствие е бил оправдан с влязла в сила присъда № 30/28.09.2017г. по НОХД № 223/2015г. по описа на РС Провадия, ведно със законната лихва считано от датата на подаване на исковата молба- 30.09.2022г. до окончателното погасяване на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над присъдената сума от 6000лева до пълния заявен размер на претенцията от 10000лева, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, представлявана от Главния прокурор на РБългария **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. П. С. В. от АК Варна с адрес на адв. кантора **** сумата от **780лева**, представляваща сторени разноски за дължимо адв. възнаграждение съразмерно уважената част на иска, на основание чл. 38 ЗАдв вр. чл. 78, ал. 1 ГПК вр. чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, представлявана от Главния

прокурор на РБългария **ДА ЗАПЛАТИ** на Н. П. П., ЕГН ***** с адрес **** сумата от **10лева**, представляваща сторените в настоящото производство разноси за платена държавна такса, на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, представлявана от Главния прокурор на РБългария **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на РС Варна в полза на бюджета на съдебната власт сумата от **300лева** представляваща сторените в настоящото производство разноси за депозит за вещо лице, на основание чл. 10, ал.3 ЗОДОВ.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Окръжен съд Варна в двуседмичен срок от връчване препис на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____